

ACC. NR 150

Landskap: JÄMTLAND

Upptecknat av: Hans Eriksson

Härad: .....

Adress: .....

Socken: Ström s

Berättat av: .....

Uppteckningsår: .....

Född år ..... i .....

Uppteckningen rör

Lappkungen

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hans Eriksson. Alavattnet, Ström s:n, Jämtland.

Sjongden, den nordligaste delen av Frostvikens socken, var i början av 1800-talet skådeplatsen för en hel mängd fruktansvärda tilldragelser. När de första nybyggarna började slå upp sina bopålar och bryta mark där, gjorde de naturligtvis intrång på lapparnas vidsträckt område, vilket dessa med största förbittring åsågo. Nybyggarna blevo föremål för lapparnas ofta blodiga hämnd. I ladugårdar och stallar inträngde de fräcka fjällborna och slogo ihjäl och stulo de fredliga böndernas djur.

Bland de många olyckliga var det särskilt en ung, nygift man, som hade det ytterst svårt. Han kom i onåd hos själva "lappkungen", Nils Nila, och detta ledde till de svåraste följder. Till en början visste ej bonden, vem som var hans fiende, och myndigheterna kunde ej heller utröna det. Så fortgick en tid under ständiga olyckor. Våldsverkarna inskränkte sig dock icke blott till djuren. När en av grannarna en dag skulle köra förbi, gjorde han en titt in på gården, emedan han tyckte, att den föreföll så öde. Genom den öppna ladugårdsdörren såg han, att kreaturen voro borta. När han kom in i stugan, fann han i en blodig säng liken av två små barn, som dock tydligen dött av svält. Genom polisutredning, varvid en sexårig flicka, som anträffades på vinden, var till stor nytta, konstaterades, att mannen och hustrun voro mördade och liken sänkta i en vak på sjön. Mördarna förblevo dock vidare okända. Många hade nog sina misstankar riktade mot "kungen", men ingen vågade yttra något, emedan det allmänt ~~ixix~~ troddes, att lapparna stodo i förbund med underjordiska makter och därför kunde göra vad de ville. På en marknad i Strömsund någon tid senare råkade dock en av medbrottslingarna tack vare ett väl kraftigt styrkerus förtala sig och angiva mördarna. Vid rannsaking, som omedelbart hölls, erkände Nils Nila alltsammans och dömdes till stupstocken. Hans medhjälpare fingo fängelsestraff. Avrättningen skulle verkställas tre veckor senare. Under tiden pågingo vidare utredningar, och ännu flera hans förseelser kommo i dagen. När prästen strax före avrättningen frågade honom om hans sista önskan, begärde han att få behålla järnpipan i munnen vid avrättningen. Detta beviljades honom även, varefter han lugt lade sig på stupstocken. När bilen föll första gången, studsade den tillbaka utan att ens rispa vid huden på gubbens hals. Detsamma skedde även andra gången. Då förstod bödeln, huru saken förhöll sig. Eftersom han själv kände till sådana mystiska affärer, visste han att avhjälpa saken. Han tog upp en röd näsduk och strök den tre gånger över bilans egg. När han strök näsduken över eggen tredje gången, vände sig järnpipan i gubbens mun och blev hängande upp och nervänd. Vid det tredje hugget gick bilen genom halsen med ett skrapande ljud, som om den slagit mot en plåtbuk, och fastnade så hårt i stocken, att den ej kunde tagas loss igen.

Med den fasthuggna bilen stod "kungafamiljens" ekonomiska lycka i fulliken i nästan siaga förbindelse, ty efter en kort tid hade den stora renhjorden, som räknades i 10.000-tal genom sjukdomar smält ihopa till en liten ynkelig flock.